

Kreds (Madſen) kom vidtløftig ind paa Forſtaaelſen dels af de gamle midlertidige Finantslove, dels af det nye Forſlag, ſom Regjeringen har forelagt, finder jeg under de foreliggende Omſtændigheder ingen Grund til at dvæle ved de derhen hørende Bemærkninger. Hvad det ærede Medlem udtalte om, at dette Thing vil tiltage ſig en Overbægt, og at vi ikke vilde nøies med Digeberettigheſe, er af den Slags Paafande, ſom der ikke er Grund til at imødegå for Alvor. Naar vi blot bede om, at vi maa faae ſaa lang Tid, at vi uden uanſtændigt Haſtværk kunne fremme Finantslovsforſlaget, ſaa at der ikke, efter at det har været 3 à 4 Maaneder under Behandling i det andet Thing, kun levnes os $\frac{1}{2}$ Maaned til at behandle det — thi det er ikke nok — tror jeg, at det er ſaa beſtedent et Forlangende, at man viſſelig ikke derpaa kan bygge den Paafand, at vi ſkulde ville hævde os nogen Overbægt paa Finantsloven.

Formanden: Jeg tror, at naar det ærede Medlem ſer ſit tidligere Foredrag i Tidenden og den Bemærkning, jeg fandt det rigtig at knytte dertil, vil han finde, at der var en naturlig Anledning for mig til at ſige, hvad jeg ſagde. Men det ærede Medlem vil ſaa heller ikke overſe, at den Dadel, ſom jeg mente at maatte knytte til den Inſinuation mod det andet Things Medlemmer, ſom jeg troede, der laa i hans Ord, falder til Jorden, naar Inſinuationen ikke er der; den var betinget af, at Inſinuationen var der. Efter de Udtalelſer, ſom nu fremkom fra det ærede Medlems Side, maa jeg antage, at min Opfattelſe i ſaa Henſeende mulig har været mindre rigtig. Det kan kun være mig fjært; thi det er ſlet ikke behageligt at dadle, hvor man hellere vil roſe.

Glaſager: Det forekommer mig virkelig, at det ærede 6te Medlem for 1ſte Kreds (Bloug) i det Væſentlige, tør jeg ſige, har citeret de ſamme Udtryk, jeg har brugt, at der i Virkeligheden ikke var nogen ſtor Uoverenſtemmelſe imellem vor Forſtaaelſe af de Grundlovsbeſtemmelſer, jeg før tillod mig at citere, og han kom dog til det Reſultat, eller rettere ſagt kom med den Betragtning, at det ikke var muligt at overholde Grundloven, naar Finantsloven ikke var færdig til 1ſte April. Nei, det er ganſte rigtig, og derſom ſaa det Tilfælde indtræder, ſom vi deſværre have haft ſaa mange af, at det ikke lykkes at faae Finantsloven færdig til Narets Udløb, ſaa ſtaa vi paa et Punkt, hvor Grundloven ikke kan overholdes, medmindre man tager en ſaadan midlertidig

Foranſtaltning ſom den, vi her forhandle, og ſom vi tidligere have haft; men det forekommer mig, at det i Virkeligheden ikke kan aftræfte det, jeg tillod mig at bemærke. Jeg ſkal gjerne indrømme, at det ſom Regel burde være Tilfældet, at Finantsloven blev færdig inden 1ſte April, og jeg har ſom ſagt ogſaa det Haab, at det i Almindelighed vil lykkes, naar der ikke er en vel ſtor Uoverenſtemmelſe mellem Regjeringen og en af Rigsdagens Afdelinger. I Slutningen af ſine Udtalelſer kom det ærede Medlem med en Bemærkning, ſom jeg fandt lidt paafaldende. Han vilde indrømme, at Oppositionens Styrelſe ganſte viſt var vorret Noget i den ſenere Tid, men det havde væſentlig ſin Grund i den ſørgelige Blindhed, hvormed Mænd af min egen Stand, tror jeg han ſagde, sluttede ſig til Oppositionen. Det forekommer mig ikke, at det ærede Medlem juſt kan betragte det ſom en ſørgelig Blindhed, at mange Landboere faae Dinene op for, at det kunde være fuldt ſaa ōnſkeligt, fuldt ſaa heldigt, og jeg vil tilføie fuldt ſaa forſvarligt at have en Regjering, der, jeg vil gjentage, hvad jeg før ſagde, i alt Fald var i en taalelig Overenſtemmelſe med begge Thing. Det ærede 4de Medlem for 1ſte Kreds (Mæzen) citerede nogle Udtalelſer af mig i Gaar om Hans Majestæt Kongens Valg af ſine Raadgivere og mente, at man ſaa heller maatte ſe at være tilfreds med de Mænd, Hs. Majestæt havde behaget at udnævne i Følge ſin grundlovsæffige Ret. Dertil vil jeg ganſte ſimpelt ſvare: Ja, derſom diſſe Mænd, ſom Hans Majestæt Kongen for Diebliffet har i ſit Raad, vare i Stand til paa en taalelig Maade at komme overens med begge Rigsdagens Afdelinger, ſaa ſkulde jeg være den Sidſte til at have Noget imod det, men netop idet jeg indſer den overordentlig ſtore Vanſelighed, for ikke at ſige Umulighed af en ſaadan Overenſtomſt og Overenſtemmelſe, ſaa er det, jeg tillader mig at mene, at Hans Majestæt Kongen i ſin Viſdom vilde kunne finde Mænd, der bedre vare i Stand til at løſe Opgaven end de nuværende. Jeg kommer herved til at tænke paa Grundlovens § 13, der netop omhandler Kongens Ret til at vælge ſine Miniſtre. Der er en ikke ringe Tilbøielighed hos adſkillige ærede Medlemmer af dem, der ikke dele Anſtuelſe med mig — jeg veed ikke juſt, om det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Matzen) har brugt de ſamme Udtryk paa ſine ikke ſaa Møder rundt omkring i Landet — til at mene, at Kongen i Følge § 13 fr i t har Ret til at vælge ſine Miniſtre. Der er Udſkillige, ſom meget gjerne ville lægge det lille Ord „frit“ til, men det ſtaar ikke i